HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

12 februarie 2026 *

„Trimitere preliminară – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Cooperarea judiciară în materie penală – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale – Executarea mandatului european de arestare – Articolul 4 punctul 7 litera (a) – Motive de neexecutare facultativă – Infracțiuni care au fost săvârșite în întregime sau parțial pe teritoriul statului membru de executare – Risc de impunitate”

În cauza C-712/25 PPU [Rastoshev] [i],

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Apelativen sad – Sofia (Curtea de Apel din Sofia, Bulgaria), prin decizia din 11 noiembrie 2025, primită de Curte la 11 noiembrie 2025, în procedura penală împotriva lui

XM,

cu participarea:

Sofiyska apelativna prokuratura,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul I. Jarukaitis, președinte de cameră, domnii M. Condinanzi (raportor) și N. Jääskinen, doamna R. Frendo și domnul A. Kornezov, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: doamna R. Stefanova-Kamisheva, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 ianuarie 2026,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru XM, de N. H. Baydakov și P. K. Penevilova, advokati;

– pentru guvernul francez, de B. Dourthe și M. Guiresse, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de H. Leupold, J. Vondung și I. Zaloguin, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: bulgara.

[i] Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile din procedură.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 2 februarie 2026,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 4 punctul 7 litera (a) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, rectificare în JO 2006, L 279, p. 30, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri referitoare la executarea în Bulgaria a unui mandat european de arestare emis de autoritățile judiciare franceze împotriva lui XM, resortisant bulgar, și la predarea acestuia în scopul urmăririi penale împotriva lui.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentul (6) al Deciziei-cadru 2002/584 are următorul cuprins:

„Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept «piatra de temelie» a cooperării judiciare.”

4 Articolul 1 din această decizie-cadru, intitulat „Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia”, prevede:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

[…]”

5 Articolul 3 din decizia-cadru menționată, intitulat „Motive de neexecutare obligatorie a mandatului european de arestare”, prevede:

„Autoritatea judiciară a statului membru de executare (denumită în continuare «autoritate judiciară de executare») refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

[…]”

6 Articolul 4 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Motive de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare”, are următorul cuprins:

„Autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare:

[…]

7. atunci când mandatul european de arestare se referă la infracțiuni care:
   (a) în conformitate cu dreptul statului membru de executare, au fost săvârșite în întregime sau parțial pe teritoriul statului membru de executare sau într-un loc considerat ca atare, sau

   […]”

Dreptul bulgar

7 Zakon za ekstraditsiata i evropeiskata zapoved za arest (Legea privind extrădarea și mandatul european de arestare) din 3 iunie 2005 (DV nr. 46/05), în versiunea aplicabilă faptelor din litigiul principal (denumită în continuare „ZEEZA”), transpune în dreptul bulgar Decizia-cadru 2002/584.

8 Articolul 40 din ZEEZA, intitulat „Motive de refuz al executării unui mandat european de arestare”, prevede la alineatul (1) punctul 5:

„(1) Instanța regională poate refuza executarea unui mandat european de arestare atunci când:

[…]

5. infracțiunea a fost săvârșită în întregime sau parțial pe teritoriul Republicii Bulgaria […]”

9 Articolul 44 alineatele (7) și (12) din ZEEZA prevede:

„(7) Instanța se pronunță fără întârziere cu privire la predarea persoanei căutate sau la refuzul de a executa mandatul european de arestare. În toate cazurile în care instanța acceptă executarea unui mandat european de arestare, persoana căutată este plasată în arest preventiv până la predarea sa efectivă statului emitent.

[…]

(12) Hotărârea instanței regionale poate fi atacată la curtea de apel competentă, a cărei hotărâre este definitivă.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

10 La 18 septembrie 2025, vicepreședintele însărcinat cu efectuarea instrucției la tribunal judiciaire de Marseille (Tribunalul din Marsilia, Franța) a emis un mandat european de arestare împotriva lui XM în vederea inițierii urmăririi penale împotriva lui și a obținerii predării sale pentru șase infracțiuni pe care le-ar fi săvârșit, și anume înșelăciune în grup organizat, corupție activă constând în propunerea unui avantaj pentru actorul unei manifestări sportive în legătură cu care se organizează pariuri, pentru a modifica desfășurarea normală și echitabilă a acestora, tăinuire în

grup organizat a unor bunuri provenite din infracțiuni, spălare de bani în formă agravată constând în sprijinirea, în grup organizat, a justificării mincinoase a originii bunurilor sau veniturilor autorului infracțiunilor, spălare de bani în formă agravată constând în participarea în grup organizat la o operațiune de plasare, de disimulare sau de conversie a produsului infracțiunilor și, în sfârșit, participarea la o asociere infracțională în vederea pregătirii infracțiunilor.

11 Aceste infracțiuni ar fi fost săvârșite între anii 2018 și 2024, în cadrul unui sistem de trucare a meciurilor de tenis, pe teritoriul mai multor state, printre care Republica Franceză și Republica Bulgaria.

12 Prin decizia din 20 octombrie 2025, Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia, Bulgaria), statuând în primă instanță, a dispus executarea acestui mandat european de arestare și l-a plasat pe XM în arest preventiv până la predarea sa efectivă către autoritățile franceze.

13 XM a introdus o acțiune împotriva acestei decizii la Apelativen sad – Sofia (Curtea de Apel din Sofia, Bulgaria), instanța de trimitere, arătând că executarea mandatului european de arestare menționat trebuia refuzată pentru motivul că pretinsele infracțiuni ar fi fost săvârșite parțial pe teritoriul bulgar. Astfel, XM ar trebui să fie urmărit penal în temeiul Codului penal bulgar, care s-ar aplica tuturor infracțiunilor săvârșite pe teritoriul național și actelor săvârșite în străinătate de resortisanți bulgari.

14 Această cale de atac nu are efect suspensiv asupra arestării preventive a lui XM, care rămâne lipsit de libertate. În plus, din dosarul prezentat Curții reiese că, la data cererii de decizie preliminară, autoritățile judiciare bulgare nu începuseră încă urmărirea penală împotriva lui XM pentru aceste infracțiuni.

15 Instanța de trimitere arată că în Bulgaria există în esență două linii de jurisprudență divergente cu privire la aspectul dacă împrejurarea că infracțiunea aflată la originea unui mandat european de arestare a fost săvârșită, în întregime sau parțial, pe teritoriul Republicii Bulgaria constituie, în sine, un motiv pentru a refuza executarea acestui mandat european de arestare.

16 Potrivit unei prime linii jurisprudențiale, o asemenea împrejurare nu poate, prin ea însăși, să justifice un refuz al executării. Prin urmare, ar reveni instanței de trimitere sarcina de a efectua o apreciere de ansamblu ținând seama în special de caracterul transfrontalier al infracțiunii în cauză, de lipsa urmăririi penale în statul membru de executare, de locul în care infracțiunea în cauză s-a încheiat și în care prejudiciul a fost suferit de victime, precum și de obiectivul de a asigura eficacitatea urmăririi penale și de a evita riscul de impunitate.

17 În schimb, potrivit unei a doua linii jurisprudențiale, împrejurarea că infracțiunea care face obiectul unui mandat european de arestare a fost săvârșită în întregime sau parțial pe teritoriul Republicii Bulgaria ar trebui considerată ca fiind un motiv suficient de refuz al executării, dat fiind că Codul penal bulgar ar fi aplicabil oricărei infracțiuni săvârșite pe teritoriul statului membru menționat, fără să fie prevăzută nicio excepție, chiar în prezența unor acte de drept internațional sau a unor tratate ratificate de Republica Bulgaria.

18 Instanța de trimitere arată că această divergență de jurisprudență națională cu privire la interpretarea dispozițiilor de transpunere a Deciziei-cadru 2002/584 nu poate fi depășită printr-o decizie a Varhoven kasatsionen sad (Curtea Supremă de Casație, Bulgaria), din moment ce deciziile instanțelor de apel în materie sunt definitive, conform articolului 44 alineatul (12) din ZEEZA.

19 Instanța de trimitere consideră, în consecință, că o decizie preliminară a Curții va permite remedierea respectivei divergențe de jurisprudență care afectează în mod direct aplicarea efectivă și corectă a dreptului Uniunii.

20 În aceste condiții, Apelativen sad – Sofia (Curtea de Apel din Sofia) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„O jurisprudență a unui stat de executare potrivit căreia faptul că infracțiunea pentru care a fost emis mandatul european de arestare a fost săvârșită, în întregime sau parțial, pe teritoriul Republicii Bulgaria, în calitate de stat de executare, constituie un motiv suficient și autonom pentru a adopta o decizie de refuz al executării mandatului european de arestare emis, având în vedere competența teritorială a Republicii Bulgaria de a începe urmărirea penală pentru aceeași infracțiune, este conformă cu dispozițiile articolului 4 punctul 7 litera (a) din [Decizia-cadru 2002/584]?”

Cu privire la cererea de aplicare a procedurii preliminare de urgență

21 Instanța de trimitere a solicitat ca trimiterea preliminară să fie judecată potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 23a din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții.

22 Din aceste dispoziții rezultă că aplicarea acestei proceduri este subordonată îndeplinirii a două condiții cumulative. Pe de o parte, trimiterea preliminară trebuie să ridice probleme de interpretare referitoare la spațiul de libertate, securitate și justiție, care face obiectul titlului V din partea a treia din Tratatul FUE. Pe de altă parte, împrejurările din litigiul principal, astfel cum sunt descrise de instanța de trimitere, trebuie să se caracterizeze prin prezența unei situații de urgență.

23 Referitor la prima condiție, este necesar să se arate că prezenta cerere de decizie preliminară privește interpretarea Deciziei-cadru 2002/584, care face parte din domeniile prevăzute în titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, care vizează spațiul de libertate, securitate și justiție. Prin urmare, această cerere poate fi judecată potrivit procedurii preliminare de urgență.

24 Referitor la a doua condiție, aceasta este îndeplinită printre altele atunci când persoana în cauză în litigiul principal este în prezent lipsită de libertate, iar menținerea sa în detenție depinde de soluționarea litigiului principal, precizându-se că situația acestei persoane trebuie apreciată astfel cum se prezintă la data examinării cererii prin care se solicită judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență (Hotărârea din 4 septembrie 2025, Adrar, C-313/25 PPU, EU:C:2025:647, punctul 34 și jurisprudența citată).

25 În speță, în primul rând, din decizia de trimitere reiese că, prin decizia din 20 octombrie 2025 de autorizare a executării mandatului european de arestare emis de autoritățile franceze, Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia) l-a plasat pe XM în arest preventiv în vederea predării sale autorităților franceze. Instanța de trimitere precizează că apelul formulat împotriva acestei decizii nu are efect suspensiv și că XM era, pe cale de consecință, privat de libertate la data deciziei de trimitere.

26 În al doilea rând, întrebarea adresată de instanța de trimitere urmărește să se stabilească dacă articolul 4 punctul 7 litera (a) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, ea ar fi obligată să refuze executarea acestui

mandat european de arestare pentru simplul motiv că infracțiunea a fost săvârșită, în întregime sau parțial, pe teritoriul statului membru de executare. Astfel, menținerea în detenție a lui XM ar depinde de soluționarea cauzei principale.

27 În aceste condiții, la 24 noiembrie 2025, Camera a patra a Curții, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, a decis să admită cererea instanței de trimitere privind judecarea prezentei trimiteri preliminare potrivit procedurii preliminare de urgență.

Cu privire la întrebarea preliminară

28 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 4 punctul 7 litera (a) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că se opune jurisprudenței unui stat membru potrivit căreia faptul că infracțiunea pentru care a fost emis un mandat european de arestare în scopul efectuării urmăririi penale a fost săvârșită, în întregime sau parțial, pe teritoriul statului membru de executare este suficient pentru a refuza executarea acestui mandat.

29 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit acestei dispoziții, autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare atunci când acest mandat se referă la infracțiuni care, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, au fost săvârșite în întregime sau parțial pe teritoriul statului membru de executare sau într-un loc considerat ca atare.

30 Trebuie amintit de asemenea că Decizia-cadru 2002/584 urmărește, prin instituirea unui sistem simplificat și eficient de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară cu scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii Europene de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre [Hotărârea din 21 decembrie 2023, GN (Motiv de refuz întemeiat pe interesul superior al copilului), C-261/22, EU:C:2023:1017, punctul 35 și jurisprudența citată].

31 În domeniul reglementat de Decizia-cadru 2002/584, principiul recunoașterii reciproce, care constituie, astfel cum reiese printre altele din considerentul (6) al acesteia, „piatra de temelie” a cooperării judiciare în materie penală, își găsește expresia la articolul 1 alineatul (2) din această decizie-cadru, care consacră regula potrivit căreia statele membre sunt obligate să execute orice mandat european de arestare pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile deciziei-cadru menționate [a se vedea în special Hotărârea din 29 aprilie 2021, X (Mandat european de arestare – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punctul 38 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 21 decembrie 2023, GN (Motiv de refuz întemeiat pe interesul superior al copilului), C-261/22, EU:C:2023:1017, punctul 36].

32 Prin urmare, pe de o parte, autoritățile judiciare de executare nu pot refuza să execute un mandat european de arestare decât pentru motive ce rezultă din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost interpretată de Curte. Pe de altă parte, în timp ce executarea mandatului european de arestare constituie principiul, refuzul executării este conceput ca o excepție care trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte [Hotărârea din 21 decembrie 2023, GN (Motiv de refuz întemeiat pe interesul superior al copilului), C-261/22, EU:C:2023:1017, punctul 37 și jurisprudența citată].

33 În această privință, Decizia-cadru 2002/584 prevede explicit, la articolul 3, motive de neexecutare obligatorie a mandatului european de arestare și, la articolele 4 și 4a, motive de neexecutare facultativă a acestuia [Hotărârea din 29 aprilie 2021, X (Mandat european de arestare – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punctul 40 și jurisprudența citată].

34 În ceea ce privește motivele de neexecutare facultativă enumerate la articolul 4 din Decizia-cadru 2002/584, reiese din jurisprudența Curții că, în cadrul transpunerii acestei decizii-cadru, statele membre dispun de o marjă de apreciere. Astfel, acestea sunt libere să transpună sau nu respectivele motive în dreptul lor intern. Ele pot alege de asemenea să limiteze situațiile în care autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea unui mandat european de arestare, facilitând astfel predarea persoanelor căutate în conformitate cu principiul recunoașterii reciproce prevăzut la articolul 1 alineatul (2) din decizia-cadru menționată [Hotărârea din 29 aprilie 2021, X (Mandat european de arestare – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punctul 41 și jurisprudența citată].

35 În plus, este necesar să se observe că, potrivit articolului 4 din Decizia-cadru 2002/584, autoritatea judiciară de executare „poate refuza” executarea unui mandat european de arestare pentru motivele enumerate la punctele 1-7 ale acestui articol 4, printre care figurează în special faptul că acest mandat privește infracțiuni care, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, au fost săvârșite în întregime sau parțial pe teritoriul statului membru de executare sau într-un loc considerat ca atare.

36 Reiese astfel din modul de redactare a articolului 4 din Decizia-cadru 2002/584, în special din utilizarea verbului „poate”, coroborată cu infinitivul verbului „a refuza”, al cărui subiect este autoritatea judiciară de executare, că aceasta din urmă trebuie să dispună ea însăși de o marjă de apreciere în ceea ce privește aspectul dacă trebuie sau nu să refuze executarea mandatului european de arestare pentru motivele prevăzute la acest articol 4 [Hotărârea din 29 aprilie 2021, X (Mandat european de arestare – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punctul 43 și jurisprudența citată].

37 Rezultă că, atunci când optează pentru transpunerea unuia sau a mai multe dintre motivele de neexecutare facultativă prevăzute la articolul 4 din Decizia-cadru 2002/584, statele membre nu pot prevedea că autoritățile judiciare sunt obligate să refuze executarea oricărui mandat european de arestare care intră în mod formal în domeniul de aplicare al motivelor menționate, fără a avea posibilitatea de a lua în considerare împrejurările specifice fiecărei spețe [Hotărârea din 29 aprilie 2021, X (Mandat european de arestare – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punctul 44 și jurisprudența citată].

38 Această interpretare a articolului 4 din decizia-cadru este confirmată de contextul în care se înscrie acest articol 4.

39 Astfel, pe de o parte, conform jurisprudenței menționate la punctul 32 din prezenta hotărâre, motivele de neexecutare a unui mandat european de arestare trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte. Or, o dispoziție sau o jurisprudență națională care ar priva autoritatea judiciară de executare de posibilitatea prevăzută la articolul 4 din Decizia-cadru 2002/584 de a aprecia, în raport cu împrejurările specifice fiecărei spețe, dacă sunt îndeplinite condițiile de refuz al predării ar avea ca efect să înlocuiască această posibilitate cu o obligație de refuz al predării, transformând astfel excepția constituită de refuzul predării într-o normă de principiu [a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2021, X (Mandat european de arestare – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punctele 46 și 47].

40 Pe de altă parte, Curtea a statuat deja că reiese din comparația dintre formularea articolului 4 din Decizia-cadru 2002/584, care prevede că autoritatea judiciară de executare „poate refuza”, și cea a articolului 3 din aceasta, care, astfel cum indică titlul său, prevede motive de „neexecutare obligatorie” în temeiul cărora autoritatea judiciară de executare „refuză” executarea unui mandat european de arestare, că această autoritate nu dispune de nicio marjă de apreciere în temeiul articolului 3 din decizia-cadru menționată [a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2021, X (Mandat european de arestare – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punctul 48].

41 Interpretarea menționată a acestui articol 4 este de asemenea conformă cu obiectivul articolului 4 punctul 7 litera (a) din Decizia-cadru 2002/584, care trebuie luat în considerare de autoritatea judiciară de executare în cadrul aprecierii sale [a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 septembrie 2025, C.J. (Executarea unei pedepse ca urmare a unui MEA), C-305/22, EU:C:2025:665, punctul 44] și care se înscrie, mai general, în cadrul finalităților pe care le urmărește această decizie-cadru.

42 Astfel, legiuitorul Uniunii, recunoscând că statele membre îi pot urmări penal pe autorii infracțiunilor săvârșite pe teritoriul lor, a intenționat, prevăzând că acest motiv de refuz al executării este un motiv facultativ, să permită ca persoana care face obiectul unui mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale, susceptibilă să fie urmărită penal atât de autoritatea judiciară emitentă, cât și de autoritatea judiciară de executare, să poată fi urmărită penal de autoritatea judiciară care se află în poziția cea mai adecvată din punctul de vedere al bunei administrări a justiției penale.

43 Or, pentru a atinge un asemenea obiectiv, autoritatea judiciară de executare trebuie să dispună de o marjă de apreciere care să îi permită să stabilească, având în vedere împrejurările proprii speței, dacă există elemente obiective de natură să demonstreze că se află într-o asemenea poziție și, prin urmare, să justifice, în temeiul articolului 4 punctul 7 litera (a) din Decizia-cadru 2002/584, refuzul executării mandatului european de arestare în scopul efectuării urmăririi penale și al predării persoanei în cauză.

44 În plus, obiectivul propriu acestei decizii-cadru, care, în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din aceasta, urmărește să permită arestarea și predarea unei persoane căutate pentru ca infracțiunea săvârșită să nu rămână nepedepsită, iar această persoană să fie urmărită penal [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 decembrie 2018, IK (Executarea unei pedepse complementare), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, punctul 39], se înscrie, mai general, în cadrul celui, enunțat la articolul 3 alineatul (2) TUE, de prevenire și de combatere a criminalității în cadrul spațiului de libertate, securitate și justiție, pe care Decizia-cadru 2002/584 urmărește să îl pună în aplicare prin evitarea riscului de impunitate a persoanelor care au săvârșit o infracțiune. Aceste obiective ar risca să fie compromise în cazul în care autoritatea judiciară de executare ar fi obligată, indiferent de împrejurările specifice fiecărei spețe, să refuze executarea unui mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale și predarea persoanei căutate numai ca urmare a împrejurării că infracțiunea care face obiectul mandatului european de arestare a fost săvârșită, în întregime sau parțial, pe teritoriul statului membru de executare [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 2021, JR (Mandat de arestare – Condamnare într-un stat terț, membru al SEE), C-488/19, EU:C:2021:206, punctul 72, și Hotărârea din 29 aprilie 2021, X (Mandat european de arestare – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punctul 59].

45 Rezultă că aplicarea acestui motiv de neexecutare trebuie lăsată la aprecierea autorității judiciare de executare care, în acest scop, trebuie să dispună de o marjă de apreciere care să îi permită să examineze ansamblul împrejurărilor relevante ale speței pentru a stabili, pe baza unor elemente

obiective, care dintre autoritățile judiciare, emitente sau de executare, se află în poziția cea mai adecvată pentru a asigura buna administrare a justiției penale și, în consecință, pentru a proteja interesul legitim al tuturor statelor membre de prevenire a criminalității în cadrul spațiului de libertate, securitate și justiție [a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2021, X (Mandat european de arestare – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punctul 60].

46 Acest lucru este valabil cu atât mai mult atunci când infracțiunile pentru care a fost emis mandatul european de arestare se înscriu în cadrul unei organizații criminale internaționale complexe, astfel încât au putut fi săvârșite, parțial, și și-au putut produce efectele pe teritoriul mai multor state membre, printre care cel al statului membru emitent, în care a putut fi începută urmărirea penală împotriva persoanei în cauză.

47 Astfel, în cadrul aprecierii sale, autoritatea judiciară de executare trebuie să țină seama de împrejurările proprii fiecărei spețe, precum natura și caracteristicile infracțiunii în cauză și în special, dacă este cazul, dimensiunea sa internațională sau faptul că a fost săvârșită în cadrul unei organizații criminale internaționale, locul în care s-a materializat prejudiciul care decurge din această infracțiune, localizarea victimelor, disponibilitatea și proximitatea elementelor de probă și a martorilor, precum și evoluția procedurii penale în statul membru emitent și, dacă este cazul, în statul membru de executare.

48 În consecință, competența teritorială internațională în materie penală prevăzută de dreptul penal bulgar, la care se referă unele dintre deciziile curților de apel bulgare menționate de instanța de trimitere în cererea sa de decizie preliminară, nu poate constitui, în sine, un motiv suficient pentru a se opune executării unui mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale, cu atât mai mult cu cât din dosarul prezentat Curții și din ședința desfășurată în fața acesteia reiese că autoritățile judiciare bulgare nu au inițiat urmărirea penală împotriva persoanei în cauză pentru aceleași infracțiuni.

49 În sfârșit, trebuie amintit că caracterul obligatoriu al Deciziei-cadru 2002/584 determină pentru autoritățile naționale o obligație de interpretare conformă a dreptului lor intern începând de la data expirării termenului de transpunere a acestei decizii-cadru [a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2022, Spetsializirana prokuratura (Informații privind decizia națională de arestare), C-105/21, EU:C:2022:511, punctul 82 și jurisprudența citată].

50 În acest context, trebuie precizat că obligația de interpretare conformă implică obligația instanțelor naționale, inclusiv a celor de ultim grad, de a modifica, dacă este cazul, o jurisprudență consacrată atunci când aceasta se întemeiază pe o interpretare a dreptului național incompatibilă cu obiectivele unei decizii-cadru (Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, punctul 67).

51 În speță, din decizia de trimitere reiese că există o jurisprudență națională în temeiul căreia dreptul bulgar poate primi o interpretare de natură să conducă la un rezultat conform celui vizat de Decizia-cadru 2002/584.

52 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea preliminară că articolul 4 punctul 7 litera (a) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că se opune jurisprudenței unui stat membru potrivit căreia faptul că infracțiunea pentru care a fost emis un mandat european de arestare în scopul efectuării urmăririi penale a fost săvârșită, în întregime sau parțial, pe teritoriul statului membru de executare este suficient pentru a refuza executarea acestui mandat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

53 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolul 4 punctul 7 litera (a) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009,

trebuie interpretat în sensul că

se opune jurisprudenței unui stat membru potrivit căreia faptul că infracțiunea pentru care a fost emis un mandat european de arestare în scopul efectuării urmăririi penale a fost săvârșită, în întregime sau parțial, pe teritoriul statului membru de executare este suficient pentru a refuza executarea acestui mandat.

Semnături